

telig være det samme. Naar Thinget nu imidlertid vil ved sin Votering antage en Sætning, som strider mod den igjennem Aarhundreder, ja jeg kan gjerne sige Aartusinder, fastholdte Grundtanke om Forretningsførelse for Andre, kan man da troe, at den nogentid kan blive til Lov; nei, det troer man ikke; hvad gjør man da? Man gjør en aldeles urimelig Paastand, ikke fordi man troer, at den nogenstunde vil blive til Lov, thi der er jo Ingen her i Thinget, der troer, at dette vil blive til Lov (Flere Stemmer: Jo). Nei, det kan Ingen troe, thi vi vide jo, at der fra Ministrenes Side er udtalt, at det ikke vil blive til Lov, men naar nu saa er, hvem er det saa; der lide Skaden, det er os, der lide Skaden, fordi vi atter og atter fastholde saadanne urimelige Paastande, om hvilke Ministrene bestandig have sagt og maae sige os, at de ikke kunde Andet end tilraade at sætte Kongens Veto derimod. Hvem vil lide derunder, det vil Rigsdagen (Tscherning: Eller Ministeriet). Ja, det er et Spørgsmaal. Lad os imidlertid alligevel forudsætte, at der eksisterede en saadan Lov som den, man her vil have, og at den blev forstaaet netop saaledes, som Forslagsstillerne have forlangt, at den skal forstaaes, hvad vilde saa Følgen være? Følgen vilde være, at Ministeriet, naar det vilde gjøre en Udgift, som ikke var hjemlet i Finantsloven, men som det var nødt til at gjøre, maatte spørge de meest indflydelsesrige Medlemmer af Thinget derom; det blev den eneste Wei, som Ministrene kunde gaae, for forud at sikke sig, at denne Udgift vilde blive bevilget; thi det er jo forud, Udgiften maae gøres. Imidlertid vilde dog Thinget alligevel, naar det kom sammen, kunne nægte Udgiften, men hvad blev saa Følgen af en saadan Sagens Stilling? Følgen deraf vilde være, at endog saa Ministrene maatte arbejde med paa at lade de samme indflydelsesrige Medlemmer i Thinget bevare deres Stillinger som Medlemmer af Finantsudvalget, at hver Minister maatte hjælpe med til at sørge for, at disse kunne holde de øvrige Medlemmer under Tryk af deres Indflydelse; thi naar han ikke gjorde dette, saa havde han ingen Sikkerhed, saa havde han Ingen at holde sig

til for de Løfter, der kunde være gjorte. Regjeringen vilde blive nødt til at bære sig saaledes ad, men derved vilde kun gives en Anledning mere til Intriguer, til Machinationer, til underhaands Forhandlinger, som Offentligheden ikke fik eller kunde faae noget Rigtigt at vide om, og der kun vilde være Aarsag til Mistydninger, og der i ethvert Tilfælde ikke kunde Andet end skade Thingets Anseelse. Men jeg vil alligevel antage, at Thinget trods alt dette virkelig bevarede en fuldkommen Sinceritet og Villighed, saa kan man dog ikke nægte, at der forelaae en Lov, der gjorde det muligt eller nødvendigt, at naar en Minister havde begaaet en Overskridelse, og han derfor blev tiltalt, maatte han dømmes til at tilbagebetale hele det udgivne Beløb. Lad os forudsætte, at der indtraf et Tilfælde, hvor Rigsdagen fandt, at en Minister burde sættes under Anklage; Tilfældet var saadant, at der burde gøres Noget, der var begaaet en Forseelse, som man ikke kunde lade gaae upaataalt hen, men Rigsdagen syntes dog, at det var altfor haardt, at en saadan Følge skulde indtræde; Ministeren vilde dog blive rammet for haardt derved, at han ikke kunde undgaae at maatte dømmes til, hvad der maaffee var en fuldstændig Confiskation af hans hele Formue; det var en Straf, der var langt haardere, end Tilfældet udkrævede; altsaa vilde Loven da kun lægge Hindringer iveien for Rigsdagens frie Beslutninger. Ja, siger man, der er gode Raad derfor, Thinget kan jo benaade en Minister; deraf følger altsaa, at Thinget godt kan sætte dem nder Tiltale, skjøndt de efter den foreliggende Lov kunde blive dømt til at betale, hvad de ikke burde betale; thi saa kan jo Thinget bagefter, hvis det syntes, at det var for haardt, benaade dem; ja her have vi netop Grundtanken i den hele Sag, at det, som skulde være en Følge af en retfærdig Rets Dom, kun vilde kunne blive en Følge af Thingets Benaadning. Hvilken Magt er det, der, som Regjeringsmagt, handler saaledes, — det er den absolut despotiske, det er kun den, der medfører, at det, der skulde være en Følge af den retfærdige Dom, kun vil blive en Følge af Raade. Men, maa jeg nu spørge, have vi nogenstunde her i Dan-